

No. 2

1930

Un Leu

LUMINA ORAȘULUI

REVISTĂ PENTRU TOȚI

Redactor: C. ADORIAN. BUCUREȘTI, Str. Gh. Șincai 28

Ochiul Judecătorului

Ochiul Judecătorului

Sub ochii cercetători ai judecătorului de instrucție, sărmanul om nu are nici noaptea pace. Legea pe care a călcat și în contra căreia s'a făcut vinovat îl tortură, declarațiile pe cari le-a făcut judecătorului și cari au fost trecute cu cerneală neagră în lungi protocoale, corecte sau incorecte adevărate sau neadevurate ele au rămas scrise. O luptă grozavă se dă înăuntru lupta conștiinței care continuă condamnă, mustră, judecă și ceartă. Ce chinuri, ce scuze, sărmanul om caută un vinovat, pe părinți, mediul în care a trăit, societatea, mizeria, toți sunt vinovați nu mai el nu.

Cum va sta sărmanul om la judecata

lui Dumnezeu? Cine va fi în stare să ducă în eroare judecătorul cel drept? Sărmane om plin de păcate aleargă la apărătorul tău, care a venit în lume să ridice păcatul și să scape de judecată pe cel ce strigă ajutor.

Dragă cititorule ori cine ai fi tu, și tu că ai nevoie de acest apărător? Ști tu că nimeni nu va scăpa de judecată. Aleargă cât mai ai vreme și aranjează-ți situația cu păcatele tale, aleargă la Isus și El va lua cauza ta asupra lui în întregime și tu ai scăpat. Nu și cum să faci lucrul acesta, adresează-te la redacția acestei reviste care cu plăcere informează pe ori cine cum poate scăpa.

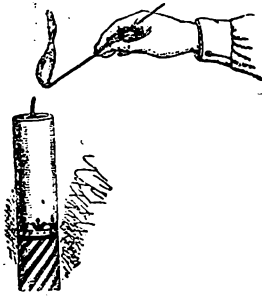
Lumina unui chibrit

Nu de mult, pe vremea când nu se cunoștea telegrafia fără fir, s-a scufundat un vapor. Au fost salvate în bărcile de salvare câteva zeci de persoane cari rătăceau în largul mării aruncate încoace și încolo de valurile furioase.

Udați până la piele, ghemuiți unii lângă alții tremurând de groază și de frig se uitau disperati după un ajutor.

Se făcuse noapte și groaza creștea tot mai mult căci furtuna se părea a lua proporții. În depărtare mare se văzu odată plin de lumină, plin de bucurie de siguranță, fără grijă, un trans-atlantic care plutea majestos despiciând talazurile și făcându-și drum. Orașul plutilor plin de lumină, de foc, de energie, ducând cu sine lume aleasă, lume simplă, bogală și săraci, era o arătare din altă lume. În jurul lui se sbăteau însă alții cu talazurile în spaimă, în nesiguranță, în întuneric, fără adăpost, uzi până la piele. Strigățul lor nu îl auzea nimeni și nenorocirea lor nu o vedea nimeni. Ah, ce nenorocire să vezi cu ochi salvarea și să nu poți să te apropi de ea. Să treacă pe lângă tine și să te lase și să treacă mai departe.

Ce să facem fraților strigă deodată unul dintre ei, ce să facem ca să ne mântuim?

Ne trebuie o lumină răspunsă un altul.

Am eu un felinar răspunsă un altul. Ah ce bine, Doamne ajută. Dar cu ce aprindem? Căutați cine are chibrituri. Toți se uită unul la altul întrebători cine are un chibrit. Ce faci cu felinarul dacă nu ai foc, dacă nu ai lumină. Unul dintre ei căuta disperat prin toate buzunarele el știa că avea obiceiul să bage chibrituri la întâmplare unde îi venea și era foarte intrigat că tocmai acum nu găsea. Deodată simte că în buzunarul vestei de sus o jumătate de bețișor își ascundea căpșorul prin colțul buzunarului. Dar el fu descoperit și mare fu bucuria, iată, iată un chibrit, era singurul bețișor și acela numai pe jumătate.

Acum e acum, ce e de făcut? Omul cu felinarul se așază la mijlocul bărcii ceilalți îl acoperă ca nu cumva vântul să stingă sau apa să ude bețișorul de chibrit căci toată nădejdea lor au pus-o în focul, în lumina bețișorului de chibrit, da salvarea lor stătea într'un chibrit.

Cu cea mai mare băgare de seamă cu multă precauțiune ca pe cel mai scump diamant, ca pe focul sacru la luat în mâinile lui reci, cu gândul la bunul Dumnezeu, care ascultă suspinul, care cunoaște toate împrejurările din viața sărmanilor oameni; a încercat de câteva ori să aprindă chibritul și însăfârșit a reușit să aprindă felinarul.

Cine poate descrie bucuria când de jos se ridică deodată lumină, lumina salvatoare? Omul cu felinarul începu cu băgare de seamă să învârtească în beznă micuța lumină cu încredere că cei ce se găsesc în lumină, în siguranță, vor

vedea muclul de lumină și le vor veni în ajutor.

Deodată dinspre celatea plutitoare un reflector cu putere de mii de lumini se îndreptă către barca cu cei în nenorocire. Lumina orbitoare îi coplesii și ei simțiră razele ei salvatoare. În scurtă vreme ei fură aduși în siguranță.

Lumina unui chibrit a salvat atâtea vieți.

Tot astfel este cu omul pierdut în negura lumei și a păcatului, el rătăcește pe valurile furioase cari caută să-l înghită, departe în întuneric și beznă apare biserica lui Christos, pe bordul ei sunt cei ce călătoresc către Cetatea vecinică, ei se bucură, sunt în siguranță au tot ce doresc. În jurul acestei corăbi majestoase însă sunt cei naufragați cari se sbat cu valurile furioase. Ce să facem fraților cari să ne mântuim? strigă cineva. „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie, răspunde altcineva. Cine are o lumină, cine are un chibrit. Toți caută, toți se scotocesc, unul își aduce aminte că cineva oare când iar fi dat o foaie care vorbește de salvarea sufletului. Unul citește ceilalți ascultă cu luare aminte, deodată se revarsă deasupra lor o lumină care vine de la reflectorul cel mare „Cuvântul lui Dumnezeu“. Scâlțați în lumina Evangheliei ei își află mântuirea, sunt duși în siguranță în casa lui Dumnezeu.

BCL Cluj / Central University

O iluminatie acum 70 de ani

Cu prilejul serbărilor unirii, capitala țării a fost iluminată într'un chip cu totul deosebit. Mai cu seamă felul cum au fost iluminate clădirile statului, au stârnit admirația tuturor ce le-au văzut.

Mii de oameni s'au perindat pe Calea Victoriei, până noaptea târziu, dornici să vadă o priveliște cu totul nouă.

Palatul Poștelor era împodobit cu ghirlande electrice, Casa de depuneri avea în față un brâu de lumină orbitoare, Cercul Militar, Fundația Carol, Ateneul, erau scaldate în lumină, o feerie ce va rămâne neuitată.

Cu totul altfel se făcea o iluminatie, acum 70 de ani la Iași.

Când se apropia o sărbătoare mai însemnată, 2—3 zile înainte, vătășii dela Primărie umblau din casă în casă, înștiințând populația să se pregătească pentru iluminatie.

Mai ales cei ce locuiau în centrul orașului, trebuiau să participe neapărat.

Fiecare își făceau din pământ galben frământat niște poponețe, un fel de sfeșnice, în care puneau lumânări de seau sau de ceară, după darea de mână a

fiecăruia. În ziua serbării, aceste poponețe, erau puse pe niște scânduri late, care erau fixate pe garduri, iar odată cu sosirea nopții, lumânările erau aprinse.

După ce se ardea un rând se aprindea altul, până când se termina numărul de lumânări pregătite.

Dar partea cea mai atrăgătoare a iluminatiei se desfășura pe la miezul nopții.

În piața cea mai mare se aducea un butoi cu păcură, căruia i se dădea foc. Limbile de foc se ridicau, încolăcindu-se și luminând piața plină de privitori.

Cărduri de băeți, mari și mici, porneau în oraș și rupeau gardurile, fără ca să-i oprească sau să-i pedesească cineva și veneau cu brațele încărcate cu scânduri pe care le aruncau în foc.

Scânteile se împrăștiu, plutind în aer, până departe, dar pompierii aveau sacalele pline cu apă, gata să stingă orice început de incendiu.

Când focul a mistuit și cea din urmă picătură de păcură, toți cei adunați se împrăștiu pe la casele lor.

În urma lor, orașul se confundă într'o tăcere adâncă, care nu era tulburată decât de glasul puternic al străjerului de noapte, care striga:

— Luați seama bine...

La care-i răspundea de departe, alt străjer, ca un ecou:

— Bineee... Bineee...

Deosebirea între iluminatiea de acum și cea de acum 70 de ani e mare și reușita acestei din urmă se datorește numai progresului atins de omenire.

Iubit suflet nemântuit! Sufletul tău a luminat de o lumină de obârșie (lumească) pământeană, și care se poate asemăna cu opaițul, sau o lumânare, ce răspândește o lumină slabă, scoate fum și se stingă la cea mai mică adiere de vânt, deaceia sufletul tău e dornic după mai multă lumină.

Vrei cu adevărat ca sufletul tău să fie luminat de o lumină cerească, de o strălucire neîntrecută.

Atunci părăsește cu hotărâre, întunericul în care te găsești, vino la Isus Christos și El te va lumina.

O astfel de hotărâre, Dumnezeu o va binecuvânta și în curând tu însuți te vei încredința că nu e nimic mai scump pe lume decât să fii ucenicul lui Isus.

E. M.

IDOLUL

*Apusese după munte, roșu, soarele-african...
Slabi și înfiorați sub corturi, poposeau, trudți Judet,
Ochii lor visau pământul magicului Canaan,
Iară Moise dispăruse'n deșerturi...*

Fartisei,

*Dârji, strigând că legea-i stearpă și că Jehova e van
Se izbeau în piept cu pumnii și, cu fața îndreptată
Spre vișelul cel de aur, ridicat de mâna lor,
Intonând barbare imnuri, în vacarm asurzitor,
Propovăduiau puterea idolului.....*

Și deodată,

Toat-acea mulțime tragică și dezolată
A îngenunchiat în fața monstrului strălucitor.....

Aur! Aur! Idol antic, formidabilă putere,
Zeu etern ce peste veacuri, stăpânești ne'nduplecat
Blond magnet, în care'n vie legendarele himere,
Tu atragi de-apururi ochiul omului halucinat.....
Legănând pe prore visul omenirei insetate,
Năvi imense, lungi corăbii, risipite pe ocean,
Îți transportă către țărmul Californiei bogate
Credincioșii idolatrii.....

Zi cu zi, an cu an
Transatlantice brăzdează mările fosforescente,
Avioane sparg văzduhul, și'n vertiginos galop
Marile accelerate lunecă pe continente:
Imboldite de aceeași răvnă, spre acelaș scop....!
Aur! Aur! Către tine se înalță tot pământul:
Neamuri, gintă după gintă, și popor după popor,
În exod de zeci de veacuri, vin spre tine în avântul
Brațelor ademenite de mirajul tău sonor.....
Iată mâinile crispate de revoltă și de ură,
Măinile ce'nșeală, mâinile ce fură,
Iată mâinile fatale, mâinile cariucid:
Iată mâinile 'năsprite de ciocane și cazmale,
Măinile avide de zarați întinse'n larg,

Blocurile colosale
Toate mâinile omenirii, Zeu năpraznic, te imploră
Ca în biblica Gomoră
Jertfe scumpe se înalță în coloane de granit:
Aur! Aur! pentru tine se ridică osanale,
Și'n giganticele-ți temple, — burse, bănci necentenit
Marii proești ai valutei, gravi solemn, oficiază:
Bieții pământeni te roagă, să le arunci măcar o rază
Din imensul tău tezaur:

Și'ntr'un imn suprem și amplu toți îngână: Aur! Aur!
Doamne, către ce himeră se, înalță ademenită
Omenirea desbrăcată de virtuți și-avânturi mari,
Când în inimele noastre, nici un dor nu mai palpită,
Și-alergăm fără credință, ca o turmă rătăcită,
Într'un secol de valută, de zarați și cămatari!
Unde merge omenirea stearpă și halucinată?

Fără vis și ideal,
Când întunecat e cerul, și când Moise nu s'arată,
Să rostogolească soclul monstrului universal?
Aur! Aur! Tot pământul și se'nchină la picioare,
Zeu barbar, Moloh năpraznic, ce tronezi impunător,
Iată'n cinstea ta războaie, pier și se ucid popoare!
Roșu sângele-omenirii și se dă triumfător:
Om cu om, frate cu frate se sugrumă în avântul
Nebuniei ce se agită vecinic sufletul uman.
Iar de sus privind ofranda, ce și-o dăruie pământul,
Larg și monstruos, prin tine rade ochiul lui Satan.

M. Rădulescu

Numele chinezesc al României.

Acum câți-va ani s'a ținut la Glasco (Anglia) congresul mondial al studenților creștini.

La acest congres, un delegat Român a făcut cunoștință cu un student creștin chinez, cu care a stat de vorbă în limba engleză.

În toată convorbirea, chinezul îi spuse:

— Știi, domnule S, care-i numele chinezesc al României?

— Nu știu, a răspuns Românul.

— LUMINIA.

Plăcut surprins, Românul a explicat chinezului că în limba engleză, acest cuvânt se traduce „The light” (lumină).

Sunt oameni, printre care și mulți chinezi, care știu că în curând va lua ființă o țară, în care va fi vecinic zi, vecinic va fi lumină, căci o luminează, cu slava Lui, Isus Christos, cel ce a fost răstignat pentru păcatele noastre.

Acolo nu va intra nimeni din cei ce trăesc în minciună ci numai cei răscumpărați de El. (Apoc. 21.27).

Vrei să fii și tu cetățean al acelei țări? L. M.

Tâlharul cel mai de temut.

Niște pungași și-au pus în gând să jefuiască pe doi bătrâni bogătași, care locuiau singuri, numai cu o servitoare. Într-o noapte întunecoasă s'au strecurat în locuința lor, cu ajutorul unor chei potrivite.

Intrând într-o cameră, au început să răscrolească prin dulap și sertare, punând într'un sac obiectele mai de preț.

Bătrânii, care dormeau într-o cameră de alături, simțindu-i, au aprins lumina și pe când bătrânul a deschis să vadă cine-s hoții, bătrâna a telefonat poliției.

Hoții văzându-se descoperiți au trebuit să fugă și să părăsească lucrurile prădate, iar bătrânii au îngenunchiat și au mulțumit lui Dumnezeu pentru ajutorul dat.

Satana e cel mai îndemânat și mai de temut tâlhar, care se apropie de om să-l jefuiască de ce are mai scump: „Sufletul”.

Dacă omul doarme adânc sau e nepăsător, va fi deposedat, și legat fedeleș va rămâne în puterea lui. Dacă însă se trezește, la lumina Evangheliei lui Isus Christos, îl va recunoaște, iar cu ajutorul cerut dela Dumnezeu, îl va pune pe fugă.

Fericiți sunt acei ce, au o astfel de lumină și sunt în necurmată legătură cu Dumnezeu. LIVIU

SE PREDICA EVANGHELIA

în fiecare Duminică dela ora 10—12 dimineața și dela ora 4—6 după amiază

în STRADA ȘINCAI, 28

INTRAREA LIBERĂ PENTRU ORICINE

Tipografia GUSTAV ALBRECHT, Strada Domnița, Anastasia 12. (foet Brezoianu 4-Bis)